

Krst Pána

Mk 1, 7 – 11

10. január 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešný sviatok Krstu Pána patrí ešte do vianočného obdobia. Cirkev nám ale dnes ukazuje nie jasličky, ale dospelého Krista, ktorý prijíma na začiatku účinkovania krst od Jána Krstiteľa. Tento krst nám chce pripomenúť (podobne ako slávnosť Zjavenia Pána, ľudovo Traja králi), zjaviť, ukázať Ježišovu božskú, mesiášsku moc.

Ježiš sa pokorne zaradil medzi zástup, prijímajúci Jánov krst na očistenie od hriechov. Udalosť Ježišovho krstu je ale popisovaná tajomne - otvorené nebo, hlas z neba zdôrazňujúci, že sa jedná o milovaného božieho syna. Celá udalosť je obostretá tajomstvom, ktorého hĺbku vnímal asi viac Ježiš, nie okolostojaci – oni možno postrehli len zdráhanie sa Jána Krstiteľa.

Pre Ježiša jeho krst znamenal začiatok jeho účinkovania. A ešte viac predstavoval pre neho hlbší, existenciálny zážitok, ktorý ho poznačil na jeho ceste životom. V tomto okamihu sa už zrkadlí Ježišovo odhodlanie, rozhodnutie kráčať po ceste, ktorú mu ukazuje Boh, nebeský Otec. Svoj vzťah k Bohu Ježiš už v tej chvíli zakusuje ako definitívne nasmerovanie svojho života, ktoré ho bude v živote viesť - viac, ako čokoľvek iné, ako cestu, z ktorej už nikdy neustúpi.

Dnes nás od Ježišovho krstu delí 2000 rokov, aj iné okolnosti nášho života. Oproti generáciám pred nami sa chceme viac spoliehať sami na seba. Radi sa odvolávame sami na svoje schopnosti, na svoju domnelú dospelosť, ktorá sa už nechce spoliehať na nejakú moc zhora. Nepýtame sa už ale, ako sa naozaj stať sám sebou, ako dospieť na ozaj zrejších ľudí, ktorí vedia naozaj prevziať zodpovednosť za svoj život aj za životy tých okolo nás, či tých čo prídu po nás. Spoliehame sa skôr na to, že k zrelosti nejako automaticky, sami od seba prídeme, alebo sa len tak odvezieme na vlnu minulosti, či na spoločnej vlny s tými druhými. Čiže, že to príde tak nejako samé od seba. Snaha o dospelosť síce je v poriadku, veď aj Ježiš nám ju sám ukázal. Ale zabúdame, že Ježiš pre ňu aj niečo vykonal (príprava pôstom na púšti), zabúdame, že Ježiš bol za svoju cestu ochotný zaplatiť aj svojím životom. Ježiš neustále hľadal vôľu Boha. Aj nás učil rešpektovať ju, vnímať v Bohu vládcu stvorenia.

My kresťania sa snažíme aspoň uctiť si Ježiša Krista, aj keď on sám pred touto úctou a oslavou ľudí zvykol skôr unikať. Namiesto toho by sme sa mali v prvom rade pýtať, čo spraviť, aby sme vedeli kráčať spolu s ním. Mali by sme sa naučiť poznávať jeho zázraky, ktoré aj dnes môžu premieňať naše životy a na druhej strane učiť sa od neho poníženosti v bolesti, v utrpení. Pri Ježišovi Kristovi (a spolu s ním) by sme sa mali učiť vnímať Boha, rešpektovať Ho vo svojom živote. Tak ako to aj on konal a ako učil aj svojich poslucháčov a svojich učeníkov.

Ježiš Kristus svoj krst nikdy nezradil, zostal mu navždy verný. Preto sa stal milovaným božím synom. Snažme sa aj my na našej ceste životom zostať verní svojmu krstu, snažme sa aj my stávať sa milovanými božími dcérami a synmi.